

PATARLĖS FENOMENAS: TARPTAUTIŠKUMAS IR TAUTIŠKUMAS

Prof. habil. dr. KAZIO GRIGO (1924–2002) aštuoniasdešimtmečiui

---

ISSN 1392–2831 Tautosakos darbai XXX 2005

GYVENIMAS, ATIDUOTAS TAUTOSAKAI

LEONARDAS SAUKA

Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas

Straipsnio objektas – žymiausio Lietuvos paremiologo profesoriaus Kazio Grigo moksliniai darbai.

Darbo tikslas – glaustai atskleisti svarbiausias jo tautosakinės veiklos sritis.

Tyrimo metodas – istoriografinis.

Išvados: gyvenimą paskyręs tautosakai, ypač domėjosi patarlėmis ir priežodžiais, nemaža laiko skyrė ir kitiems mažiesiems tautosakos žanrams, smalsiai tyrė lietuvių filologinės folkloristikos istoriją. Svarbiausi darbai – paremijų tyrimai, Lietuvių patarlių ir priežodžių kartoteka, fundamentinio jų leidinio pradžia.

Žodžių irakta: patarlės ir priežodžiai, paremiologija, filologinės folkloristikos istoriografija, lietuvių tautosakos mokslas.

Taip neseniai atsisveikinome su visų mylimu žmogumi, ilgą laikotarpį kartu dirbusiu vyresniu kolega profesoriumi Kaziu Grigu. Jis tebėra mums visiems dar labai gyvas atmintyje, visur tarsi jo pilna. Kur tik nepasisuksi – prieš akis tiesus aukštas siluetas, geraširdiška vyriška šypsena, valstietišškai tvirtas žingsnis, visur jo eita, visur jo būta.

Tokia emocinė būseną labai apsinkina įpareigojimą pažvelgti į profesorių iš atokiau, apibendrinti jo veiklą, darbus. Atrodo, apie ką kalbėsi, į ką tik kreipsi dėmesį, vis bus tik priešokiai, nuogos ištraukos iš jo turiningo gyvenimo. Sunku atkurti visumą, sutelkti ją į vientisą asmenybės paveikslą, o tuo labiau nenukrypti į brangius asmeninius prisiminimus, kurių tokia gausybė iš beveik penkiasdešimt metų bendrabūvio tarpsnio.

Vis dėlto pabandyčiau priminti svarbesnius veiklos dalykus. Beje, jų tiek daug, kad gali pasirodyti tarsi faktų aibės mirguliavimas kaleidoskope.

I. Pagrindinis veiklos baras – patarlės ir priežodžiai

Tartum lemtinga gairė prasidedančių įtemptų darbų virtinėje yra jo knyga „Patarlės ir priežodžiai“ (1958), prie kurios parengimo prisidėjo Ambr. Jonynas. Visame

išsišakojusių per gyvenimą mokslinių interesų telkinyje patarlės ir priežodžiai aiškiai užima svarbiausią vietą, o pats tyrinėtojas iškyla kaip milžinas to folklorinio fronto priekyje. Nuosekliai pradėjęs nuo šios lietuvių tautosakos porūšio visumos įžvalgų, kurias pateikė ir minėtoje knygoje, ir „Lietuvių tautosakos apybraižoje“ (1963), ir „Lietuvių tautosakos“ antologijos V tomo (1968) įvade, netrukus susitelkė prie gerokai platesnio pobūdžio kelių tautų medžiaga grindžiamų patarlių tipų komparatyvistinių sugretinimų. Pirmasis įdirbis buvo paskelbtas 1970–1972 m. tada Helsinkyje leidžiamo tarptautinio žurnalo „Proverbium“ numeriuose¹. K. Grigas pateikė lietuvių ir germanų-romanų patarlių atitikmenis (jie imti iš Düringsfeldo rinkinio²). Juo toliau, juo labiau gilinosi į komparatyvistinius tyrimus, o kartu ėmė rūpintis lietuvių patarlių poetinės raiškos savitumais. Abiejų tendencijų siekiai įgyvendinti studijoje „Lietuvių patarlės“ (1976). Čia greta metodologinio įvado, skirto šiuolaikinei lyginamojo patarlių tyrinėjimo būklei įvertinti, vienoje dalyje pateikta trijų tipų: „Nevyk Dievo į medį“, „Kur mūsų nėra, ten veršiai midų geria“, „Laukas akylas, miškas ausylas“, problemiškumu traukiančios, tarptautiniame kontekste išplėtos monografijos. O kitoje dalyje dėmesys sutelktas į lietuvių patarlių kalbinę raišką, ypač į eilėdaros pradus, foniką, garsinę organizaciją. Atskleisdamas šias stilistines tendencijas, autorius parodė, kokie reikšmingi, išraiškingi, nepakartojamo žavesio teikiantys yra posakių kalbinio derinimo būdai. Šis darbas yra K. Grigo filologijos mokslų daktaro, pagal dabartinę terminiją – habilituoto daktaro, disertacija, kurią per okupantų biurokratus teko ginti dukart: 1980 m. Vilniuje ir 1982 m. Maskvoje (beje, vėliau knyga buvo išleista ir rusų kalba).

Lietuvių patarlių ir priežodžių visuma, jos pažinimas, rankraščių ir spausdintų tekstų sisteminimas seniai nedavė ramybės tyrinėtojui. 1970 m. kartu su talkininkėmis pradėjo sudarinėti apie 200 000 užrašytų vienetų apimančią kartoteką – pagrindą įvairiems tyrimams ir būsimam fundamentiniam visuminiam leidiniui. Daug jėgų, ištvermės ir užsispyrimo pareikalavo šis darbas. Na, o 1993 m. paruošus leidinio rengimo instrukciją, pradėtas antrasis darbo etapas – rankraščio rengimas. Nuolat reikėjo spręsti daugybę skirtingų problemų, kaip antai: atskirti autentiškus tekstus nuo falsifikatų, įveikti tipizavimo smegduobes, surūšiuoti ir išsamiai aprašyti variantus pagal sandarą, įveikti rašybos pinkles ir t. t. Pagaliau po tiekos skrupulingo darbo pasirodė grupės mokslininkų parengtas „Lietuvių patarlių ir priežodžių“ I tomas (2000). Jų bus penki – sistemos autorius ir leidinio vadovas K. Grigas. Įveiktas sunkiausias etapas. Šis darbas, kaip ir visa sudėliota kartoteka, sudarė galimybes pradėti kurti elektroninę patarlių ir priežodžių duomenų bazę. Apskritai šis leidinys – epochinis!

Kartu nenutrūko ir kiti K. Grigo darbai paremiologijos srityje. Komparatyvistiniai sugretinimai, atlikti 1970–1972 m., buvo išplėsti ir išaugo į stambią knygą „Patarlių paralelės“ (1987), ten pateikiama šalia lietuvių pavyzdžių dar aštuonių tautų: latvių, baltarusių, rusų, lenkų, vokiečių, anglų, prancūzų, ispanų, ir lotyniški atitikmenys. Tai itin imponantiškas veikalas, plačiai atverias vartus gausiems tarptautiniams atskirų tipų tyrinėjimams.

Rūpimi lietuvių paremiologijos dalykai atsiskleidžia iš įvairių K. Grigo straipsnių bei pranešimų konferencijose. Vieni jų teorinio, antri – metodinio, treči – regioninio ar tarptautinio komparatyvistinio profilio. Štai keliolikos jų temos: „Lietuvių

patarlių ir priežodžių klasifikavimas“ (1972), „Sintaksinis aspektas patarlių lyginamajame tyrinėjime“ (1974, vok. k.), „Baltų ir slavų patarlių lyginamojo tyrinėjimo metodologiniai klausimai“ (1978, rusų ir vok. k.), „Tipo problema lyginamajame patarlių tyrinėjime“ (1986), „Dvi patarlės su gulinčio akmens įvaizdžiu“ (1989), „Lietuva ir lietuviai kaimyninių tautų patarlėse“ (1993), „Lietuvių patarlių keliai į pasaulį“ (1993), „Kito akyje krislo motyvas ir lyginamasis patarlės tyrinėjimas“ (1995, anglų k.), „Viena indoeuropiečių kalbų stilistikos bendrybė“ (1996), „Patarlė „Nėgirk dienos be vakaro“ Europos kultūrų istorijoje“ (1997, 1998 vok. k.), „Tarptautinė patarlė ‘Dievas davė dantis, Dievas duos ir duonos’“ (1997), „Šiuolaikinė paremiologija. Problemos ir perspektyvos“ (1998), „Keletas modernios paremiografijos ir paremiologijos problemų“ (2000, vok. k.), „Kai kurios semantinės patarlių enigmos“ (2002, anglų k.), „Vienos patarlės istorinės raidos pėdsakais“ (2003).

Kaip iš bibliografinio automato čia išvardyta tik reikšmingesni K. Grigo straipsniai, tiksliau – jų dalis. Akivaizdūs didžiuliai žymiojo paremiologo triūso vaisiai. Jų vertė lietuvių ir tarptautinei folkloristikai ilgaamžė. Apie tai ne kartą rašė profesorius Wolfgangas Miederis, sugretinęs K. Grigą su garsiausiais XX a. paremiologais.

II. Dėmesys kitiems smulkiosios tautosakos žanrams

Artima sritis, kurios dirvonai lietuvių folkloristikoje iki XX a. vidurio buvo dar taip mažai išpurenti, yra kiti smulkiosios, arba pasakymų, tautosakos žanrai. K. Grigas daliai jų, kaip antai: mįslėms, garsų pamėgdžiojimams, užkalbėjimams, paskyrė pirmąjį stambesnį apibendrinamąjį aprašymą „Lietuvių tautosakos apybraižoje“. Po penkerių metų išėjo didžiulis jo sudarytas „Lietuvių tautosakos“ antologijos V tomas, kurio didžioji dalis skirta kaip tik mažiesiems žanrams. Pirmą kartą lietuvių skaitytojui buvo pateikta tokia turtinga šių žanrų panorama. Tai ir iki šiol nepralengiama šios rūšies kūrybos įvairovę pristatanti publikacija! Čia po patarlių ir priežodžių skelbiamos mįslės, minklės, mįslės-uždaviniai, garsų pamėgdžiojimai, juokavimai (t. y. maldos, pamokslai, žargonai, skaičiai, greitakalbės, vardai, vietovės, įvairios situacijos, klausimai, prašymai, pastebėjimai, linkėjimai, dėkojimai, sveikinimai, atsidūksėjimai, nesusikalbėjimai), keiksmi, užšaukimai, prekių gyrimas, piemenų šūksniai, užkalbėjimai, būrimai (vien šių atmainų išvardijimas tarsi be galo!). O prieš tekstus yra stambus K. Grigo įvadas, kuris supažindina su ryškesniais šios kūrybos ypatumais.

Ir iš kitų leidinių matyti, kad jo žvilgsnis dažnokai nukrypdavo į lietuvių smulkiają tautosaką, atskirus jos žanrus. Tai rodo ir rinkinys „Lietuvių tautosaka: užrašyta 1944–1956“ (1957), regioninės monografijos, skirtos Ignalinos kraštui, Dieveniškėms, Merkinei, „Kraštotyra“, „Liaudies kūryba“, skelbiančios jo parengtų tekstų. Tai ryšku ir iš straipsnių, kaip antai: „Muginė reklama ir skelbimai“ (1966), „Liaudies etiketo formulės ir humoristiniai jų iškraipymai“ (1969), „Regioninio išskirtinumo žymės lietuvių smulkiojoje tautosakoje“ (1996), „‘Lietuvių užkalbėjimai’. Suomiu mokslininko V. Mansikkos publikacija“ (1998), iš jo enciklopedinių straipsnių (1985, 1989), iš „Patarimų tautosakos rinkėjui“ (1989) ir kt.

Atskirai reikia paminėti žavias jo parengtas populiarias publikacijas: „Menu mįslę keturgyslę“ (1970, II leid. 1984) – leidinys sulaukęs atgarsio ir užsienyje, „Čir vir vir pavasaris: Smulkioji lietuvių tautosaka“ (1971, II leid. 1997, brailio raštu – 1979, 2 kn.), „Du kiškėliai pagiry: Lietuvių liaudies mįslės“ (1981), „Kada padangė ant žemės: Lietuvių liaudies minklės“ (1991), „Kadarai kadarai: Juokavimai“ (1990, parengė kartu su V. Bėkštiene), „Šešios žąsys: Lietuvių greitakalbės“ (1988). Jau vien šis sąrašas rodo, kokį svarbų populiarinimo darbą nepaliaujamai jis dirbo.

III. Lietuvių tautosakos mokslo istorija

Nuo mokslinio darbo pardžios K. Grigo akiratyje buvo lietuvių tautosakos mokslo dalykai. Iš šios problematikos yra ir pirmoji stambi studija – filologijos mokslų kandidato (dabar sakome – daktaro) disertacija. Jos tema tokia: „Simonas Daukantas – lietuvių tautosakos rinkėjas ir leidėjas“. Disertacija apginta 1958 m. Numylėtam Daukantui jis skyrė daug straipsnių ir recenzijų. Nuo 1956 iki 1999 m. jų pasirodė apie dvidešimt! Šio ciklo žiedas – įvadas, papuošęs S. Daukanto „Žemaičių tautosakos“ dvitomį (1983, 1984). Daukantas jį žavėjo savo tautiškumu ir sukauptais lietuvių tautosakos lobiais iš įvairių rūšių ir žanrų. Be abejo, ir visad traukiančiomis patarlėmis ir priežodžiais.

K. Grigas rašė ir apie daugelį kitų, ypač XIX a., veikėjų, kurie domėjosi tautosaka. Jo straipsniai skirti L. Rėzai (1957), J. Karlovičiui (1958), A. Juškai (1959), V. Kudirkai (1959, 1960), J. Juškai (1961), V. Kalvaičiui (1998). A. Baranausko sukauptas patarles ir priežodžius net paskelbė „Literatūros ir kalbos“ XIX tome (1986). Enciklopedinių straipsnių skyrė Ch. Bartschui, A. Becenbergeriui, F. S. Bochui, E. Budriui, E. Stanevičiui, E. Volteriui ir kt.

Visa iškilių kultūros veikėjų plejada rodo, kad K. Grigui folkloristikos istoriografijos problematika buvo labai artima.

IV. Šiuolaikinė filologinė folkloristika

Į gyvą folkloristikos procesą jis buvo giliai įsitraukęs. Vienus darbus aptarinėjo, vertino, pristatinėjo visuomenei, kitiems padėjo išvysti dienos šviesą, buvo jų redaktorius. O kartu savais veikalais, straipsniais neabejotinai veikė procesą, kėlė lietuvių folkloristikos prestižą, jos lygį.

Ryškus K. Grigo reagavimas į tuometinę lietuvių folkloristiką matyti iš jo recenzijų. Jas rašė ir apie iš užmaršties J. Lebedžio prikeltus lobius knygoje „Lietuvių tautosaka XVII–XVIII a.“ (1956, rec. 1956), apie mūsų klasikos – L. Rėzos „Lietuvių liaudies dainos“ – naują leidimą (1958, rec. 1959), o vėliau – ir antrąją knygą (1964, rec. 1965), o ypač apie naujas taip lauktas studijas: D. Krištopaitės „Lietuvių liaudies karinės-istorinės dainos“ (1965, rec. 1968), D. Saukos „Tautosakos savitumas ir vertė“ (1970, rec. 1971), P. Jokimaitienės „Lietuvių liaudies vaikų dainos“ (1970, rec. 1971), N. Vėliaus „Mitinės lietuvių sakmių būtybės“ (1977, rec. 1978), L. Saukos „Lietuvių liaudies dainų eilėdara“ (1978, rec. 1979),

N. Vėliaus „Chtoniškasis lietuvių mitologijos pasaulis“ (1987, rec. 1992) ir kitas. Dauguma jo recenzijų pasirodydavo lietuvių spaudoje, bet skelbė jų bei knygų anotacijų ir užsienyje, ypač „Demos“ žurnale.

K. Grigas stebėjo, vertino ir įvairias tautosakos tekstų publikacijas, kaip antai: B. Kerbelytės „Lietuvių rašytojų surinktos pasakos“ (1981, rec. 1983 vok. k.), jos parengta knyga „Litauische Volksmärchen“ (1978, rec. 1992), N. Vėliaus – M. Slančiausko „Šiaurės Lietuvos pasakos“ (1974, rec. 1976), jo taip pat sudarytą P. Zalansko tautosaką knygoje „Čiulba ulba sakalas“ (1983, rec. 1984), padavimų rinkinį „Ežeras ant milžino delno“ (1995, rec. 1996). Beje, folkloro rinkinius pradėjo recenzuoti nuo pat folkloristinio darbo pradžios. Pirmoji tokia kregždė buvo apie tadžikų pasakų vertimą į lietuvių kalbą (1952, rec. 1953).

Į domino ir kaimynų šalyse pasirodantys darbai. Lietuvių skaitytojus supažindino su K. Arajo ir A. Mednės sudaryta Latvių pasakų tipų rodykle (1977, rec. 1978), E. Kuokarės „Latvių ir lietuvių patarlių paralelėmis“ (1980, rec. 1981), V. Mālk knyga „Vodų patarlės su estų, suomių, karelių ir rusų atitikmenimis“ (1976, rec. 1982), F. Scholzo „Die Literaturen Baltikums“ (1987, rec. 1991).

Apskritai K. Grigas atidžiai sekė užsienio folkloristikos naujoves ir įvairiomis progomis supažindindavo su jomis koleges ir kolegas. Su kai kuriais užsienio folkloristais palaikė ryšius. Vieni jų atvyko pagerbti jo atminimą – nuoširdus jiems ačiū, – o kiti jau išėję anapilin, kaip antai M. Kuusis, A. Ancelanė...

V. Laikotarpio aktualizuota tematika

Okupacinės struktūros su savo ideologija prievartavo lietuvių inteligentiją, mokslininkus, primesdama jiems savas darbo temas. K. Grigas buvo prievartaujamas kiek mažiau negu tie, kuriems teko dirbti iškart po karo, bet ir jam reikėjo pateikti vieną kitą publikaciją, susijusią su propaguojama ateistine mokslo misija. Iš tokių galima paminėti straipsnius „Antireliginiai ir antiklerikaliniai motyvai lietuvių tautosakoje“ (1966), „Stichinio materializmo atspindžiai lietuvių patarlėse“ (1977), „Ateistinės minties daigai liaudies mąstyme“ (1986) ir kt. Tokių darbų tik vienetai. Šiaip K. Grigas sąžiningai ir principingai vykdė tyrėjo, atsidadusio lietuvių tautosakai, užduotį. Tai akivaizdžiai matome jau iš tos aibės darbų, kurie buvo paminėti.

VI. Pedagoginė veikla

Į ją profesorius įsitraukė gana vėlai, bet su noru. Jis skaitė kursus studentams ir doktorantams, juos konsultavo, egzaminavo. Mėgstamiausias dalykas, kuriuo norėdavo sudominti, padėti pagrindus ir užkrėsti klausytojus, buvo lyginamoji folkloristika. Be to, buvo ne vieno doktoranto komiteto narys, reiklus, kol rašoma disertacija, ir geranoriškas per gynimą.

Mielai bendravo su mokytojais, skaitė jiems paskaitas, dalijosi tautosakininko patirtimi.

VII. Tautosakos rinkimas ir tereniniai tyrimai

Šiam darbui K. Grigas niekada nebuvo abejingas. Pirmąjį tautosakos rinkinį jis sudarė 1949 m. su savo mokiniais, būdamas Kriūkų mokyklos mokytojas. Vėliau prasidėjo mokslinės ekspedicijos, o ypač jų pagausėjo nuo šeštojo dešimtmečio pabaigos – rengė Lietuvių kalbos ir literatūros institutas, Kraštotyros draugija, mėgėjų grupelės. Per ekspedicijas K. Grigas yra aplankęs daugelį Lietuvos vietovių. Kai kada jis vykdavo turėdamas specialią užduotį – ištirti kelių patarlių ir priežodžių tipų variantus regione. Duomenys būdavo panaudojami straipsniams.

Aktyvino tautosakos rinkimą ir tiesiog bendraudamas su pateikėjais, juos parašindamas, paaiškindamas. Antai per šitokius kontaktus 1975 m. buvo gautas Vlodo Laskos iš Žemaitkiemio 417 patarlių ir priežodžių rinkinys. Ir tokių rinkėjų-pateikėjų buvo ne vienas, jie papildė patarlių ir priežodžių aruodus.

Nenutrūko rūpinimasis tautosakos rinkimu ir vėliau, stipriai įsitraukus į patarlių kartotekos darymą ir „Lietuvių patarlių ir priežodžių“ I tomo rengimą. Pratino koleges ir pats stengėsi užrašinėti čia pat išgirstas, perskaitytas patarles ir priežodžius, kad nenugrimstų į nežinią daug perliukų. Tokia veikla tęsėsi iki paskutinio meto – vėlyviausias rinkinys, kur yra ir K. Grigo užrašytų tekstų, nurodytas 2002 metais!

VIII. Organizacinė veikla

K. Grigui teko skirti laiko ir įvairiems organizaciniams darbams. Jis priklausė Pasaulio lituanistų sambūriui, kuruodavo per konferencijas etnografų, tautosakininkų sekciją. Nemaža jėgų atimdavo „Liaudies kūrybos“ ir kitų kraštotyros leidinių rengimas. Visų darbų nė neišvardysi!..

Išvados

Baigdamas norėčiau pabrėžti keletą dalykų, norint geriau suvokti jo, kaip tautosakos tyrinėtojo, nepakartojamumą.

1. Atėjęs nuo žagrės, jis gerai jautė ir pažino kaimo žmonių gyvenimą, galvoseną, papročius, bendravimo būdą, humorą.
2. Patarles ir priežodžius laikė žmonių šnekos dalimi.
3. Žvelgė į tautosaką kaip į meną, gilinosi į jos grožio paslaptis.
4. Siekė suvokti lietuvių kalbos raiškos tendencijas, kurių nepažinus sunku susigaudyti smulkiosios tautosakos formaliose vingrybėse.
5. Stengėsi aprėpti kuo daugiau smulkiosios tautosakos atmainų.
6. Ypač domėjosi patarlių raidos tendencijomis, todėl buvo atidus lietuviškų variantų sklaidos atžvilgiu ir rūpestingai lygino su kitų tautų atitikmenimis.
7. Teorinėms naujovėms buvo atviras, atidžiai jas sekė.
8. Stengėsi skleisti savo žinias ateinančioms kartoms.

Žinoma, didžiausi jo nuopelnai:

- 1) visuminės Lietuvių patarlių ir priežodžių sisteminės kartotekos sukūrimas ir fundamentinio leidinio pirmagimis,

2) solidūs analitiniai komparatyvistiniai patarlių tyrimai bei parengta medžiaga kitiems toliau šia kryptimi gilintis,

3) šioje gnominėje kūryboje taip pat išvelgtos deimančiukų kalvės.

Stoiškai, su valstietišku užsispyrimu iki paskutinio atodūsio aukojęs save tautos dvasinės kultūros lobių įtarpavimui į naujas civilizacijos formas, jis pats įsilydė į kultūros dalies kūną ir taip įveikė žmogaus trapumą šiame pasaulyje, jo dvasia per minėtus darbus toli ir ilgiems laikams nusidriekė į ateitį.

¹ Litauische Entsprechungen zu germanisch-romanischen Sprichwörtern bei Düringsfeld. – Proverbiūm. Helsinki, 1970, vol. 15, p. 43(459)–45(461); 1971, vol. 17, p. 631–641; 1972, vol. 18, p. 687–691; 1974, vol. 20, p. 760–766.

² Sprichwörter der germanischen und romanischen Sprachen, vergleichend rusammengestellt von Ida von Düringsfeld und Otto Freihern von Reinsberg-Düringsfeld, Bde 1, 2. Leipzig, 1872.

THE LIFE DEVOTED TO FOLKLORE

LEONARDAS SAUKA

Summary

The article contains a brief review of spheres of folkloristic activities by professor Kazys Grigas. His most outstanding achievements, however, belong to the field of paremiology: thanks to his own ceaseless attempts and under his guidance, over 200 000 proverbs and proverbial phrases were systematized, and publication of the fundamental edition of “Lithuanian Proverbs and Proverbial Phrases” launched (vol. 1, 2000). K. Grigas was the author of significant works in comparative paremiology, including books like “Lithuanian Proverbs” (1976) and “Parallels of Proverbs” (1987), and also numerous studies and problem articles. He published and examined other small forms of folklore as well, including riddles, onomatopoeias, tongue-twisters, jokes, etc. K. Grigas also significantly contributed to the Lithuanian folklore historiography, conducting research into the 19th century, especially the works by S. Daukantas. K. Grigas was an active folklore collector, a devoted teacher of the young folklorists and researchers, editor of various folklore publications, etc. His merits in Lithuanian folklore research and popularization are truly magnificent.

Gauta 2005-10-10